

La rosa de Sant Jordi

M'he vist al mirall més gran i cansada,
els solcs de les penes gravats a la pell,
els cabells blancs carregats de pensaments
i el feixuc del treball esculpit a les mans.

M'he vist cara de rosa marcida,
tants anys d'espera lluminosa.

Seguint l'estel de la vida petita i plena.
De poemes somniats que algú em dedicava
la meva rosa d'avui és la seva absència.
Els poemes, la meva esperança.

I tornaré a mirar-me sense tristor,
car respiraré el perfum d'una rosa que vindrà.
M'ompliré de sol, de llum clara.

I deixaré que m'acaroni la marinada.

Em brillarà la mirada d'alegria i esperança
i seré més gran,
molt més gran.

Joana Camprubí i Arqué
Vinaixa

PASSEJANT A L'ALBA

Caminant, caminant a l'alba
veuràs sortir el sol a l'horitzó
omplint els camps de sa mirada.

Albires els núvols de tots colors
produint en principi melangia
arribant al Sal Desfet molt frisós.

Girant-te contemplant la vila
encara hi ha alguna bombeta fent claror,
poc a poc la llum del dia l'il·lumina.

De sobte escoltes una gran remor,
a la Primera Màquina has arribat.
L'espai et produeix una gran serenor.

Quan contemples el sol reflectit al pantà del Tancat
et gires cap a la vila i el miracle s'ha realitzat:
Juneda llueix amb una llum especial.

Caminant, caminant a l'alba
Veuràs sortir el sol a l'horitzó
Omplint els camps de sa mirada.

Ramona Capell i Palau

Juneda

PROMESA A LA VIDA

M'ha costat tant d'entendre
que ets tu i solsament tu
lo més important que tinc...

Senzillament perquè

sense tu,

no existiria.

Amb tu he après

a somriure i a comprendre

lo meravellós que és

gaudir de la oportunitat

de poder obrir els ulls cada dia.

Gràcies per estar aquí,

enllaçada en mi,

a través d'aquestes nostres

vivències i xerrades diàries.

Avui va per tu aquest poema,

escrit des de la humilitat

d'una viatgera errant

que amb el cor obert de bat a bat,

et dona les gràcies

per tots aquests anys.

Per tantes sortides i postes de sol,

per tants camins recorreguts,

per tants amics i amors,

per tantes lluites,

per tantes conquestes,

i per les pèrdues i derrotes

que m'han ajudat a ser més forta.
I quina millor manera de fer-ho
que amb aquesta promesa:
Mai més no desaprofitaré
ni un sol instant
d'aquesta oportunitat
anomenada Vida.
I el meu pas per aquesta Terra,
mai no serà en va,
doncs miraré la resta de la Humanitat
com a parts de tu
i en conseqüència,
de mi mateixa.
Perquè així,
estimada Vida,
puguis estar orgullosa de mi
i considerar-me mereixedora
de tot lo que fins ara
generosament, m'has donat.

M. Assumpció Cornadó i Lladó
El Vilosell

POLSIM D'ESTELS

Mirant el cel, de nit, he vist caure com
una mena de polsim.

Què deu ser? – m'he preguntat.

De sobte, un estel brillant m'ha parlat.

-Qui ets? He dit jo.

-Soc un estel. No em veus?

-Parlen, els estels?

-Només si hi creus.

-No sé si creure't - li he respost;i

he continuat caminant.

-Ep! Que no em sents?

He girat el cap i estava molt a prop. Brillava.

- Soc màgic! -demana'm un desig.

- Només te'n puc demanar un?

-Exacte, un de sol.

No he hagut de pensar gaire...

SALUT! -li he dit.

M'he girat i ja no l'he vist.

No sé si ho he somiat o era realitat...

Maria Dalmau i Cornadó
La Pobla de Cérvoles

EN MEMÒRIA

Una fumadeta cuallarga
tafanera i eixerida
visita cada matí
les rajoles del terrat.
Rere els vidres de la porta
uns ulls vigilen amb afany
seduïts per la seva gràcia.
Ell, mirada inquieta i ulls petits.
Ella, juganera i fugidissa.
Ell, aguantant l' alè
perquè cap ombra, cap reflex
la pertorbi i la deixi fer.
Ell, segueix amb la mirada
el seu fàcil moviment.
Ella, aixeca l' esguard i bada
confiada, per seguir picant,
les molletes imaginàries
que el vent i les estovalles
han deixat anar..., de pa.

De vegades per atzar,
alça el cap i es vigilen
Ell, amb anhel i ella ho sap
i segueix la seva dansa
ara amunt i ara avall.

Ella, aixecant la cua, s' enlaira.
Sembla dir-li, fins demà.
Els ulls petits i blauets
esperen aquest instant
per trobar-hi una resposta
d' aquest mutu sentiment.

Cada dia una estoneta
es tornen a vigilar.
L' espera es fa bonica,
el moment molt desitjat,
el lligam es de respecte,
de gaudir i deixar anar.

Com cada temporada,
una fumadeta cuallarga
tafanera i eixerida
visita les rajoles del terrat.
El cap alt, la mirada inquieta,
el coll bellugadís.
Amb el capell atzabeja,
ulls vius, desafiants,
cua negra, blanc el pit.
Confiada que la contradansa
amb moviments tan vius,
serà de nou el lligam
d' una mútua retrobada.

Avui l'aire duu recel,
la mirada es forastera,
rere el vidre ja no l'espera
cap blauet ni cap neguit.
El temps ha posat el punt
d'una rebuda esperada,
d'un esguard acollidor,
un espai farcit de màgia .
Reprèn el vol!
El terrat ja no és abric.

Adelina Freixinet i Ballesté

La Granadella

“Poema adreçat a les meves netes”

Llibertat

Estimo la llengua, estimo la vida
i la paraula parlada.

Aquest mot que ens uneix
quan flueix a la boca
em fa dona que parla.
Sense murs ni barreres
amb el cor a la mà,
-arrelada a la terra-
i gaudint d'estimar-la.

Estimant-la per mi
i anhelant-la per tu
que comences a viure.
Perquè et mostri la lluita,
perquè et parli de força
i t'infongui coratge.

T'encomani el desig
de fer gran la volada
amb aquest saber fer,
saber fer i volar lliure.

Que les eines que prenguis
siguin sempre la força
de les nobles paraules.

Pilar Ribera i Rius

Tarrés

SENSE EL MEU AMOR

Una casa que és un sol
on sopar veient la lluna,
el cel és tot estrellat
i la fresca benvinguda.
El meu somni realitat, això si inacabat,
sense el meu enamorat.

Disfruto i treballo el meu jardí i hortet
cada dia hi passo un bon ratet.
ara mateix, moixonets que canten,
papallones volen...sóc feliç en aquest espai.
era el nostre projecte, amor,
però no em sento sola, l'estic disfrutant.

Ja mengem espinacs, cebes i alls tendres.
avui un plateret de favetes m'he cuinat, les primeres,
amb menta i julivert, tot collit al meu hortet.
sabeu què? he disfrutat.

Em preocupen les orenetes, que sempre es feien el niu en aquest
espai, treien els capets xiuxiuejant
fins que ja eren grandetes i podien marxar volant.

Que poca cosa em fa feliç, diran alguns
però jo intento viure en positiu el present,
sense oblidar-me del passat, ni fer plans per al futur.
En la meva pell ho he viscut.

Farem, farem...en un moment tot ha acabat.
de seguida que estiguis millor has de viure i per què no?
Siguem agraïts a la vida, a la terra i tot el que ells ens dona, tractem
tothom amb respecte i estima,
ajudem la gent que ens envolta sense mirar raça ni color, fem entre
tots un món millor!

Penseu que, tant la lluna com el sol
surten cada dia per tothom.

Josefa Sendra i Espasa
Cervià de les Garrigues